

Zicht^{op} IJssel

JAARGANG 3 | NUMMER 4 | VOORJAAR 2020

.....

Loop op blote voeten de lente tegemoet.

Met veel plezier reik ik u de vierde gezamenlijke nieuwsbrief van hospice IJsselThuis, hospice IJsselOever en hospice IJsselPolder uit: Zicht op IJssel.

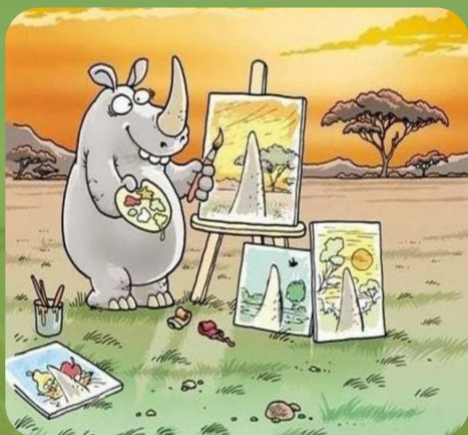
Pas volgde ik een training, 'Waan-zinnig'. Op de website voor deze training stond het volgende: "Een uitdagende, flitsende, humorvolle, inhoudelijke én emotionele kijk op organisaties, op gek zijn, op het leven. Voor iedereen die zichzelf en zijn of haar collega vragen durft te stellen over de werkelijkheid.

Die graag wil worden uitgedaagd over de vraag wat is normaal en wie dat dan bepaalt."

Dat sprak me aan. Wat gek is, of afwijkend, is voor een groot deel cultureel bepaald. Een ring door je oren vinden we normaal, een ring door je neus vinden we hier in Nederland vaak afwijkend. Kannibalisme mag niet, maar als een priester in de kerk zegt dat hij het bloed van Jezus drinkt, vinden we dat niet raar. Alles hangt samen met de context.

Het onderstaande plaatje illustreert wat mij betreft goed, hoe je kijk op het leven wordt bepaald. De neushoorn ziet zijn neus als uitgangspunt bij het maken van een schilderij: het is zijn 'normaal'. Maar als u of ik dat schilderij hadden gemaakt, stond die neus er niet op: die hebben wij niet zoals hij. Is de neushoorn gek? Nee, hij ziet alleen niet, dat zijn blik op de wereld er anders door is dan de uwe of de mijne. Hij ziet niet waardoor zijn blik wordt bepaald. Pas als iemand hem er op attent maakt, wordt hij zich er van bewust en kan hij kiezen dat te veranderen.

Leren, ervaren, luisteren en praten: als dat gebeurt in en met vertrouwen, respectvol en met liefde, kan je er alleen maar 'beter' van worden. Onze bewoners kunnen ook een heel andere kijk op het leven hebben dan wij, dan u of ik. Het blijft van belang om je geest open te blijven zetten voor de ander. Je te blijven verdiepen in de ander, wat hij of zij 'meeneemt' aan bagage, zonder oordeel. Dat blijft één van de mooiste en spannendste uitdagingen in het werken met mensen.

Els Imthorn, Manager IJsselHospices

HET BESTUUR VERTELT

Door
Aad de Jong
secretaris

Deze keer is het mijn beurt als bestuurslid van IJsselHospices om iets te vertellen over mij zelf en de werkzaamheden in ons bestuur. Nadat ik op 1 januari 2015 als huisarts in Capelle met pensioen ging werd ik al vrij snel gevraagd om Arjen van der Wild in het bestuur van IJsselThuis op te volgen. Ik kende Hospice IJsselThuis goed omdat ik er kwam als ik terminale patiënten in het huis had. Ik ben toen erg onder de indruk geraakt van de inzet en toewijding van staf en vrijwilligers en de warme sfeer die in het huis heerste en dat is de afgelopen jaren alleen maar toegenomen. Jarenlang heb ik vele mensen mogen begeleiden bij hun sterven, vaak thuis met familie om zich heen, maar soms ook geheel alleen als men nergens anders heen kon doordat het ziekenhuis niet de juiste plaats was of dat er geen ruimte was in een hospice in de buurt. En nu ik nog werk als Scen-arts, waarbij ik 2^e mening gesprekken voer bij een aanvraag voor euthanasie, zie ik soms weer mensen die ik een goede laatste tijd zou gunnen in een prachtig hospice met lieve mensen om zich heen die hen op alle mogelijke manieren proberen te verwennen. U begrijpt dat ik ontzettend blij ben dat ik in een zeer collegiaal bestuur mag zitten dat op alle mogelijke manieren probeert om het tekort aan Bijna-thuis-huis-bedden in onze regio te verkleinen. Het was natuurlijk geweldig dat we in zeer korte tijd IJsselOever in de Vijverhof mochten betrekken. Dit alles met steun van zeer velen. Hierbij wil ik even stil staan bij de naam van mijn goede vriend Henk Dekker. Henk was al in een vroeg stadium betrokken bij de vrienden van IJsselOever en heeft een grote bijdrage gehad in het tot stand komen van het huis.

Zijn overlijden vorig najaar is een groot verlies voor IJsselOever. We zullen zijn creatieve geest als ondernemer en zijn kennis van de Capelse kerken en zijn netwerk aldaar heel erg missen. George Henkes vertelde al in de vorige nieuwsbrief over onze wens om een derde hospice te starten in Ommoord. Hiervoor is veel werk verzet door Els en haar staf. Er zijn vele gesprekken gevoerd, er worden vrijwilligers opgeleid, vrienden gezocht en contacten gelegd met lokale huisartsen en thuiszorgorganisaties en natuurlijk werd er gezocht naar goede huisvesting. Wij als bestuur zijn daarom heel gelukkig dat we u kunnen melden dat we afgelopen week een voorlopig huurcontract hebben getekend voor een locatie aan de Thomas Mannplaats. Het is een ruime benedenverdieping van een kantoorgebouw waar we makkelijk 4 bewoners kunnen huisvesten met alle noodzakelijke voorzieningen. Er moet wel verbouwd worden en dat gaat veel geld kosten wat we momenteel nog niet hebben en dat wij en uiteraard de Vrienden van IJsselPolder moeten gaan zoeken. Maar positief als we altijd zijn, ga ik er van uit dat ook dit ons gaat lukken. Ook op de andere locaties in Nieuwerkerk en Capelle zijn we niet klaar. In IJsselThuis willen we graag een tuinkamer realiseren door in de Toermalijn een deur naar buiten te creëren. Het wachten is nu op de aannemer die een offerte moet maken die voor ons acceptabel is. En in Capelle zijn we gevestigd op de 4^e verdieping in 2 te kleine appartementen. Graag zouden we een huis of een verdieping op de begane grond betrekken met de mogelijkheid om met een bed of rolstoel naar de tuin te kunnen. Dit zal niet op korte termijn mogelijk zijn maar er zijn in de verte mogelijkheden die het onderzoeken waard zijn.

We zijn al in de 2^e maand van het jaar 2020 beland maar toch wil ik u allen een goed zorgzaam jaar toewensen en u allen zeer bedanken voor het vele goede werk dat u op vele manieren voor onze hospices verricht.

EEN DAG ALS COÖRDINATOR IN HOSPICE IJSSELTHUIS

Nog voor het licht wordt, rijd ik de Batavierlaan in, naar hospice IJsselThuis. De lichten branden binnen, het is lekker warm en de gordijnen zijn nog dicht in de woonkamer.

Als ik binnen loop ruik ik de verse koffie en zitten de twee vrijwilligers aan tafel. Er heerst een serene stilte, onze bewoners slapen nog en de nachtverpleegkundige is naar huis, onze vrijwilligers van de eerste dienst zijn er net.

De krant ligt opengeslagen en we praten wat bij; we praten over onze bewoners, gaat het goed met ze? Hebben ze een goed weekeinde gehad? En we praten over de bewoner die in de vroege zaterdagsmorgen is overleden, hoe fijn het was dat zijn echtgenote daarbij was en dat onze groep vrijwilligers hem de laatste zorg heeft kunnen geven, samen met zijn vrouw, die ook meehielp.

Ik besluit haar later even te bellen om te vragen hoe het met haar gaat. Zij vertelt dat ze blij is dat haar man zo rustig is overleden en dat het "goed is zo".

Ik vraag de vrijwilligers of ze de kamer willen nalopen, is hij weer schoon voor een nieuwe bewoner? Liggen de kussens weer op het bed, zijn de kast en badkamer schoon? Is er aromazorg aangezet om de kamer te reinigen? Dit doen altijd we met salie in een brandertje. Zo is de kamer weer in orde voor een nieuwe bewoner.

Dan ga ik onze wachtlijst bekijken en bel de contactpersonen op om te vragen of er een wens is om naar ons hospice te komen. Ook bel ik de ziekenhuizen in onze regio, want het is fijn om te sterven in een omgeving die voelt als je eigen huis. Hier zijn vrienden en familie in de gelegenheid om zo vaak als zij willen onze bewoners te komen bezoeken, net als thuis. Ons "motto" is, waar we iedere dag weer ons best voor doen, samen met onze vrijwilligers:

"We kunnen je niet beter maken maar er wel voor proberen te zorgen dat je je wat beter voelt"

Een uur later maak ik kennis met een mevrouw uit Zevenhuizen die interesse heeft om zorgvrijwilliger te worden. Ik heb een gesprek met haar waarin ik de taken van een vrijwilliger aan haar uitleg. Het is nogal wat om vrijwilliger te willen worden!

Het vraagt om veel geduld, liefde voor onze medemens, weten wanneer je iets wel en niet kan zeggen en om flexibel zijn.

Steeds weer ontvangen wij nieuwe bewoners met hun families en naasten - waar we voor zorgen en waarmee wij een klein stukje mee mogen wandelen.

De aspirant vrijwilliger is enthousiast en wil graag deelnemen aan onze introductiecursus, die volgende week begint. We zijn altijd weer blij als zich nieuwe mensen aanmelden.

Dan loop ik langs onze bewoners en vraag hoe het met ze gaat. Ook spreek ik familie of naasten en vraag of ik nog iets kan betekenen. Is er nog een wens of is er iets wat nog gedaan moet of kan worden? In de kamer boven spreek ik met een mevrouw. Ze is een paar dagen geleden vanuit haar eigen huis naar ons toe gekomen. Ze vertelt dat ze bang is om te sterven en we praten hier een poos over. Ze vertelt over de periode dat ze nog thuis woonde, toen was ze ook bang voor de dood maar toen had zij nog hoop. Ze vertelt dat het lastig voor haar is om nu in een hospice te zijn, omdat zij weet dat dit haar laatste huis is. We praten hier een tijd over en ik vraag door naar waar ze precies bang voor is en luister naar haar als ze vertelt over het overlijden van haar man, 17 jaar geleden en over een vriendin die zelf de regie nam.

Er staat een schilderij op haar kamer met een mooi gedicht over Voetstappen en ik vraag of ik het mag voorlezen, dat mag. Dan bel ik op haar verzoek haar dominee, om te vragen of hij bij haar kan komen. Hij zegt dat hij haar deze week nog zal bezoeken. Mevrouw is opgelucht en ik hoop dat dit haar de rust geeft die ik haar gun.

Ik bezoek de bewoner op de kamer beneden. Meneer is wat van slag, hij mist de medebewoner die zaterdag overleed en ik luister naar hem. De overleden bewoner heeft een geschreven kaart voor hem achtergelaten, als ik vertrek geef ik hem de kaart en laat hem alleen.

Bij de andere bewoner is zijn vrouw op bezoek, er hangt een schilderij waar ik naar vraag en meneer vertelt heel enthousiast dat zijn dochter dit voor hem geschilderd heeft. Het gaat over de zwarte periode, waarin hij zich nu bevindt. Bovenin het schilderij ziet het lichter en zo voelt hij het ook.

Meneer heeft vertrouwen in de Heer en ik zie meneer glunderen. Hij ligt tevreden in zijn bed, zijn vrouw is in de buurt, het is goed zo.

Ik beantwoord mails en neem de telefoon aan. Er bellen naasten van bewoners die zijn overleden, zij willen graag nog eens langs komen om ons te bedanken, ik maak meteen een afspraak met ze.

Dan bereid ik mij voor op onze introductie cursus, die we over een paar dagen aan een nieuwe groep vrijwilligers gaan geven. We zullen met ze spreken over onze kernwaarden: Kennis, Kunde en Liefde en hoe we dit vertalen in de zorg voor onze bewoners en hun naasten. De cursus duurt drie dagen en wij bereiden hen voor op wat zij kunnen verwachten in onze hospices: wat doe je wel, hoe communiceren we met elkaar, hoe luister je nou echt naar de ander.

De eerste dag van de introductie cursus verzorg ik de lunch, leuk! Omdat we van onze vrijwilligers ook verwachten dat ze gastvrij zijn, geef ik het goede voorbeeld hierin. We vinden het belangrijk dat mensen zich welkom voelen, dus wordt er ook veel gebakken en gekookt bij ons, verse taarten en soepen bij de lunch. Ook als mensen waken, wordt een kop verse soep erg gewaardeerd.

Er belt een transferverpleegkundige die een bewoner aanmeldt. Ik ga meteen aan de slag en regel dat wij de volgende ochtend in het ziekenhuis kennis kunnen gaan maken met mevrouw. Ik doe dit samen met een wijkverpleegkundige. Voor de volgende dag maak ik een overdracht voor mijn collega.

Door
Wendy Engelen
Coördinator IJsselThuis

**De liefde tussen mens
en dier is juist in die laatste
levensdagen nog zo waardevol..**

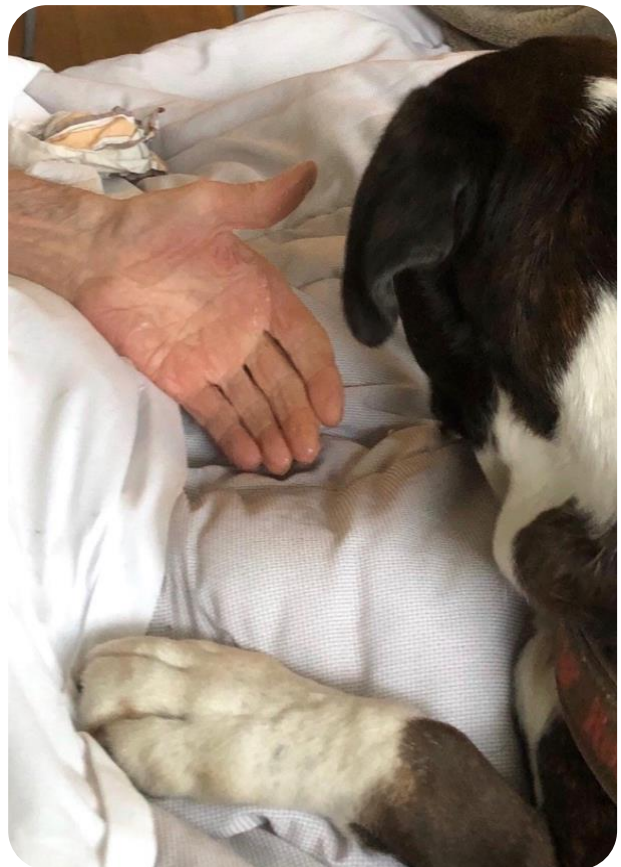

Foto: Birgitta van Vlaanderen

INTERVIEW MET KARIN EN BEPPIE

Twee liefdevolle thuiszetzvrijwilligers van hospice IJsselOever

Wanneer de laatste levensfase is aangebroken, wensen veel mensen thuis te sterven. Naast de wijkverpleegkundige die de medische handelingen en lichamelijke verzorging biedt, is er de mogelijkheid een paar uur per week maar ook meerdere dagdelen per week, een geschoolde en oprecht betrokken vrijwilliger uit te nodigen.

De thuiszetzvrijwilliger ondersteunt de zieke persoon, de mantelzorger en andere naasten. Dit doet zij of hij door in alle rust aanwezig Te Zijn. De mantelzorger krijgt daardoor ruimte om iets voor zichzelf te doen. Meer dan eens horen onze vrijwilligers dat alle betrokkenen het prettig vinden om met hen te praten, ook om juist over andere dingen te kunnen praten.

‘Het stervensproces is meestal al grotendeels doorgemaakt. Soms wil men juist mijn verhaal horen, dat verzet de gedachten en brengt andere gespreksstof. Dankbaar ben ik daaraan bij te mogen dragen,’ vertelt Beppie.

Beppie ondersteunt sinds 2015 regelmatig een familie. Zij doet dat door één keer per week vier uur aanwezig te zijn. ‘Het is fijn te ervaren hoezeer we gewaardeerd worden, dat geeft veel voldoening, We hebben een fijne club thuiszetzvrijwilligers, het contact met de coördinator is erg prettig.

Wanneer een familie is aangemeld, ontvangen we een appje in de groepsapp met de vraag of er iemand beschikbaar is voor een thuiszetz in Capelle of Krimpen voor een X-aantal uren/dagdelen per week. We zijn en voelen ons vrij om aan te geven niet iedere keer beschikbaar te zijn.’

‘Ik heb geen zorgachtergrond, dat vond ik de eerste paar keren spannend. De coördinator stelde me gerust dat dit helemaal geen probleem oplevert, juist niet. En zo blijkt het ook. Zorg- en medicatiehandelingen zijn toevertrouwd aan de wijkverpleegkundige en de arts. In huis is altijd een lijst aanwezig met belangrijke telefoonnummers, dat voelt fijn en veilig.’

De vrijwilligers krijgen een professionele introductiescholing. Door het jaar heen zijn er intervisiemomenten die als zeer waardevol ervaren worden. En niet te vergeten het jaarlijkse teamuitje en de kerstborrel!

Beppie (links) en Karin

Ook Karin vindt voldoening in het werk. 'Je helpt er iemand mee. Het is vaak een geruststelling als je er bent. De behoefte van de patiënt is telkens weer leidend. Een kopje theezetten, de wijkverpleegkundige binnenlaten, helpen naar het toilet, samen TV kijken, voorlezen uit de krant, samen een mandala inkleuren. Het zijn de kleinste, eenvoudige dingen die hier van grote waarde zijn.'

Karin memoreert een jonge moeder die bedlegerig was. Om haar iets te doen te geven, stelde Karin voor om mandala's te kleuren. Dat wilde mevrouw wel en haar zoon printte er meteen een paar uit. Er waren nog potloden in huis en mevrouw ging meteen aan de slag. 'Dat is verbindend,' zegt Karin. 'Ik vind het fijn daaraan te mogen bijdragen en ondersteunen.'

Huishoudelijke taken doen de thuisinzet vrijwilligers in principe niet. 'Wanneer ik de afwasmachine uitruim, verwacht de familie dat misschien ook van mijn collega. Maar in sommige gevallen doe ik dat wel hoor, dat voel je aan en je stemt telkens weer af op de familie.'

Een enkele keer maken Karin en Beppie een schrijnende situatie mee 'wanneer iemand alleen is in deze situatie, zonder naasten of een buur.'

'De eerste keer naar een nieuwe familie gaan, blijft spannend. De coördinator heeft al wel informatiegegeven over de omstandigheden en over de persoon. Maar zodra ik over de drempel stap, voelt het vaak meteen vertrouwd goed. Wat ik heel aandoenlijk vind, is te merken dat we verwacht worden. Hoewel de familie in een verdrietige situatie is, staat er voor ons vaak een schaalpje met koekjes klaar.'

Door Saskia Kok

PR-vrijwilliger IJsselOever en zorgvrijwilliger IJsselThuis

”

Lichtpuntjes....

soms zijn ze groot
soms zijn ze klein
je hoeft ze niet te zoeken
je kunt ze ook zijn

Onze creatief vrijwilliger Tonny Bol maakt de mooiste kunstwerken met- en voor onze bewoners en hun naasten. Deze lichtjes zijn ook gebruikt voor het werven van donaties.

VAN DE VRIENDEN VAN IJSSELOEVER

Wijnactie ook dit jaar een succes

Voor het tweede jaar hebben de Vrienden van Hospice IJsselOever een wijnactie gehouden rondom de feestdagen. Met een zelf samengesteld assortiment wijnen werd in samenwerking met Hubert Janszen van Wijnkoperij Cartosio een mooi boeket wijnen aangeboden. Na een aarzelende start kwam er toch een eindspurt begin december waardoor we weer een mooi financieel resultaat konden boeken. Voor het komende seizoen zullen we nieuwe wijnen selecteren zodat een nog bredere groep afnemers kan worden bereikt. U hoort van ons.

Door
**Peter
Meulendijk**
Bestuurslid
Vrienden
van IJsselOever

Voorjaarsplanten en bollen in de aanbieding

In navolging van het wijnsucces zijn we bezig om een voorjaarsactie op te zetten waarbij we nu eens geen wijn maar bollen en voorjaarsplanten gaan aanbieden. Het is de bedoeling dat er in samenwerking met Tuincentrum van der Dussen een actie komt waar bij aankoop van tuinplanten of bollen een bedrag beschikbaar komt voor het hospice IJsselOever. Hoe e.e.a. precies in zijn werk gaat wordt op dit moment uitgewerkt. Binnenkort verneemt u er meer van.

Steunen kan altijd

Er is in het hospice altijd geld nodig om de vrijwilligers en vaste krachten in staat te stellen hun gewaardeerde werk te laten doen. Wilt u niet wachten met steunen van de Vrienden van Hospice IJsselOever dan kunt u altijd een bedrag aan ons overmaken kijk voor alle mogelijkheden op de site www.hospiceijsselover.nl bij Vrienden van Hospice IJsselOever.

KOPPELBED

”

Vanochtend was zo lief. 'Ik werd wakker dicht tegen mijn vader aan, hij had zijn arm om me heengeslagen.' Koppelbed, hoe waardevol is het koppelbed!

Na een rustige stilte zeg ik zachtjes 'dat moment van vanochtend, daar zal je de komende maanden, jaren vaak aan terugdenken.'

Rouw, verweven, doorleven ook daar draagt het koppelbed positief aan bij!

Saskia Kok, zorgvrijwilliger IJsselThuis en PR vrijwilliger IJsselOever

STOOFPEERTJES

Het is 9:00 's morgens en mijn huis ruikt naar een zoete Merlot. Buiten is het nog aardig donker, zo aan het begin van het nieuwe jaar. Het regent iets, en het weer ziet er herfstachtig uit vandaag. Ik loop naar de keuken en kijk in de pan waar mijn stoofpeertjes voor het hospice zachtjes staan te pruttelen. Ik moet denken aan vorig jaar maart, toen ik tijdens een weekendje weg in het buitenland gebeld werd door een collega: "Hoi Linda, Dhr. B eet iedere dag jouw stoofpeertjes en ze zijn op". Voordat ik vertrok, had ik mijn voorraad goed nagekeken, maar als kersvers lid van de kookgroep, dacht ik niet dat iemand mijn stoofpeertjes iedere dag zou eten. Even ben ik stil aan de telefoon, en kijk naar mijn familie, die zich afvraagt wie ik aan de telefoon heb. Ondertussen werken mijn hersenen op topsnelheid: hoe kan ik zo snel mogelijk vanuit Praag stoofpeertjes voor deze meneer regelen. Nadat ik uitleg aan mijn collega dat ik niet in het land ben en me hardop afvraag hoe ik de stoofpeertjes kan regelen, begint iedereen hard te lachen om mijn goedbedoelde maar natuurlijk onrealistische gedachte. De stoofpeertjes werden uiteraard op een andere manier voor meneer geregeld. Nu nog verschijnt er een glimlach op mijn gezicht, de peertjes zijn bijna klaar, en ik kan niet wachten dit stukje warmte aan het hospice over te dragen. Dit keer ben ik namelijk mooi wel op tijd!

Linda Groeneboom

Zorg- en kookvrijwilliger IJsselThuis

KLANKONTSPANNINGEN IN HOSPICE IJSSELTHUIS

Misschien heb je ze al voorbij zien komen: Kevin & Femke, bepakt en bezakt met tassen, bezoeken sinds enige tijd onze hospice.

In deze tassen zitten prachtige klankinstrumenten. En met deze klankinstrumenten komen ze aan het bed van onze bewoners om te spelen in zachtheid en liefde. Kevin, voor veel een bekende, was ook zorgvrijwilliger bij hospice IJsselThuis. Verder werkt hij, naast de ICT, vanuit zijn eigen praktijk met klanken, muziek, dans, zang en coaching.

Femke runt een yogastudio in Oud-Beijerland waar ze yoga, meditatie en klankontspinningen geeft. Daarnaast heeft ze de laatste jaren verschillende cursussen en trainingen gevolgd rond het thema sterven, de gestorvenen en de rouw.

Tijdens deze klankontspinningen maken ze gebruik van klankschalen, *koshi's*, de *oceandrum*, gitaar, handpannen, gongs, belletjes, een *sansula* en nog meer. Ieder gebruiken ze zo hun eigen instrumenten. En ze zijn inmiddels al bij verschillende bewoners aan het bed geweest. Het blijkt een mooie, ontroerende en bijzondere aanvulling te zijn binnen onze complementaire zorg. De klanken raken in hun subtiliteit een diepe laag, die op elke stervende een andere uitwerking heeft, maar wat steeds terug komt, is dat het een diepe ontspanning geeft.

De klanken kunnen helpen in overgave en loslaten van het aardse leven. Ze stimuleren beeldreizen, roepen herinneringen op en kunnen troost geven. Ook zijn de naasten van harte welkom bij de klankontspinningen.

We hebben gezien hoe mooi het is dat deze ervaring, op ieders eigen manier - met zijn/haar eigen proces, gedeeld kan worden. De klanken zijn daar, waar woorden soms niet toereikend zijn. De stiltes tussen de klanken geven ruimte, ruimte om aanwezig te zijn in dat wat er is.

Hoe verdrietig soms ook, soms zo zacht, het is vaak zo helend voor de volgende reis.

Femkes verhaal

De allereerste keer dat ik met mijn klanken bij een bewoner mocht komen, was voor mij zó raak.

Ik was bij IJsselThuis gevraagd om te komen spelen voor een man met een intens verhaal. Er was veel spanning bij hem. Hij stond er voor open dat ik zou komen.

In overleg met hem mocht ik met de schalen dichtbij komen en ik ging heel de kamer door. Ik dacht dat hij er misschien niet heel veel van mee had gekregen omdat hij steeds in slaap leek te vallen. Soms was hij even 'bij' en soms 'viel hij weg'.

Toen ik klaar was, opende hij zijn ogen en zei: "Jeetje, wat was dit geweldig zeg. Wat bijzonder. Ik ben overal geweest.... terug in mijn jeugd. En ik geloof dat ik mijn moeder heb gezien..." Hij werd emotioneel en verzachtte. Hij leek te zweven tussen hemel en aarde. Het raakte me zo diep. En meteen voelde ik, dit wil ik meer doen, dit is zo mooi om te kunnen geven.

VERLIES

*'Verlies is oprecht, Verlies is eeuwig trouw.
Nergens is meer leven dan vlak bij de dood.'*

Claudia de Breij

Kevin vertelt

Het doet met goed wanneer ik weer op bezoek mag komen bij één van de bewoners van hospice IJsselThuis.

En het is ook iedere keer weer spannend en verrassend omdat je nooit weet hoe het loopt of wat er gaat gebeuren tijdens een klankontspanning. Tijdens de klankontspanningen schep ik de ruimte om gewoon te kunnen zijn, met alles wat er aanwezig is bij de bewoners. Wanneer ik bezig ben, voelt het alsof de muziek door mij heen stroomt en ikzelf alleen maar toeschouwer ben van wat er allemaal ontstaat, eigenlijk een soort meditatie.

Ik weet ook nooit vooraf welk instrument ik ga gebruiken of welke liedjes ik ga spelen en zingen.

Inmiddels heb ik fijne ontmoetingen gehad met bewoners die tot diepe rust kwamen of ontspanning. Maar ook tot ontroering, inzicht, en tot verbinding met zichzelf of met hun familie.

Muziek is een mooi medicijn en op deze manier heel toegankelijk.

Ik voel diepe dankbaarheid om dit te mogen doen.

Door

Saskia Kok

PR-vrijwilliger IJsselOever en
zorgvrijwilliger IJsselThuis

Kleine Gedichtjes

*‘Dit moet niet te lang
gaan duren
voor haar en voor ons niet
zegt je familie stellig
je slaat je ogen op
je lach verlicht de kamer
de dood kiest zijn eigen tijd’*

Zorgvrijwilliger Yolanda van de Merwe schrijft ter nagedachtenis kleine gedichtjes over onze bewoners.

Martin van der Spek, van Van der Spek Uitvaart, sponsort voor het tweede jaar de gedichtenbundel van IJsselOever.

We zijn blij met en dankbaar voor de donatie van Van der Spek Uitvaart.

Yolanda van der Merwe en Martin van der Spek met de gedichtenbundel.

VAN DE VRIENDEN VAN IJSSELPOLDER

In april 2019 is de Stichting Vrienden van Hospice IJsselPolder in Ommoord opgericht. Enthousiast gemaakt door Els Imthorn en George Henkens, zijn wij bij elkaar gaan zitten om te kijken hoe we het geld en draagvlak voor een hospice in Ommoord kunnen vinden.

Wij wonen in Ommoord, Oosterflank, Capelle en Hillegersberg, werken en werkten hier, winkelen en kerken hier. Wij leven hier, zien dat er veel ouderen wonen en leven. En dus ook mensen overlijden. Een hospice in onze wijk zou een goede aanvulling zijn op de voorzieningen die er al zijn. Dat mensen in een warme omgeving in de wijk de laatste dagen van hun leven kunnen doorbrengen.

Door

Rudy Schoonveld

Voorzitter Vrienden van IJsselPolder

WIE ZIJN WIJ

Bea Cox Heidebuurt, geestelijk verzorger bij de Stichting Samen010

Marjo Geleijnse Oosterflank, maatschappelijk werker en zorgvrijwilliger

Kees Grimbergen Capelle a/d IJssel, oud huisarts in Ommoord, vrijwilliger Hospice IJsselOever (tot 1 april)

Rudy Schoonveld Ommoord, oud projectleider OBR, oud-voorzitter Rover, vrijwilliger bij Sailwise

Pim Wegbrands Ommoord, oud-huisarts in Zevenkamp (vanaf 1 april)

Wim Zwetsloot bouwkundige, budgetmaatje en roeier

Vorig jaar hebben wij ons als vriendenbestuur vooral georiënteerd op wat er moet gebeuren. Hoeveel geld is er nodig? Hoe doen de andere vriendenstichtingen dat? Welke fondsen kunnen we gaan benaderen? De stichting is formeel opgericht, een bankrekening geopend en de ANBI status aangevraagd. Dat is allemaal zo goed als rond.

Nu er ook een plek is gevonden, kunnen we echt aan de slag. Aan de ene kant goede doelen fondsen benaderen en aan de andere kant een gemeenschap van vrienden oprichten. Mensen die zich betrokken voelen bij de hospice als mogelijke bewoner, bezoeker, vrijwilliger, donateur. Zorgen dat het hospice deel uit gaat maken van onze gemeenschap.

WAAKMANDEN

Fonds Monuta Helpt schenkt alle hospices in Nederland een waakmand. Ook IJsselThuis en IJsselOever ontvingen de rijk gevulde mand.

De waakmand is gevuld met allerlei fijne materialen die naasten en/of vrijwilligers van het hospice kunnen gebruiken voor henzelf of de stervende tijdens het waken. Zo zitten er in de mand een warme deken, er zijn kleurplaten voor de bezoekende (klein)kinderen en er is het magazine Drempeel.

De waakmand: voor een beetje troost wanneer verdriet overweldigt.

De waakmand: voor een beetje troost wanneer verdriet overweldigt.

Wist u dat....

Beide hospices op Facebook ook te volgen zijn?

Voor IJsselThuis is dat:

<https://www.facebook.com/ijsselthuis/>

en voor IJsselOever:

<https://www.facebook.com/IJsselOever-Hospice-174116156589795/>

Colofon

Deze Zicht op IJssel nummer 4 kwam tot stand door de medewerking van:

Aad de Jong, Saskia Kok, Eveline Imelman,
Wendy Engelen, Linda Groeneboom,
Peter Meulendijk, Birgitta van
Vlaanderen, Rudy Schoonveld,
Claire Voûte, Els Imthorn.

